

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 07.07.2015, sp. zn. 30 Cdo 2449/2015, ECLI:CZ:NS:2015:30.CDO.2449.2015.1

Číslo: 27/2016

Právní věta: Proti usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí žaloby o zaplacení částky nepřesahující 50 000 Kč, není podle § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. dovolání přípustné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 07.07.2015

Spisová značka: 30 Cdo 2449/2015

Číslo rozhodnutí: 27

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Přípustnost dovolání

Předpisy: § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2014, sp. zn. 72 Co 485/2014.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Předmětem řízení je zaplacení částky 2 100 Kč jako náhrady škody.
2. Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 11. 2014, č. j. 72 Co 485/2014-28 k odvolání žalobce potvrdil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 31 C 284/2014 (výrok I), kterým byla pro vady odmítnuta žaloba ze dne 30. 8. 2013 a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu. Současně odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II).

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Usnesení odvolacího soudu napadl žalobce v rozsahu výroku I dovoláním, jež však Nejvyšší soud podle ustanovení § 243c odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., o. s. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (viz čl. II bod 7 zákona č. 404/2012 Sb. a čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.), odmítl jako

nepřípustné.

III. Přípustnost dovolání

4. Podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. není dovolání podle § 237 o. s. ř. přípustné proti rozsudkům a usnesením, v nichž dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv, o pracovněprávní vztahy nebo o věci uvedené v § 120 odst. 2 o. s. ř.; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

5. Vzhledem k citovanému ustanovení by v projednávané věci nebylo dovolání přípustné proti rozhodnutí ve věci samé, jelikož by jím bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč. Nejvyšší soud se proto zabýval otázkou, zda je v takovém případě přípustné dovolání proti rozhodnutí o potvrzení odmítnutí žaloby z důvodu, že neobsahovala zákonem předepsané náležitosti.

6. Omezení přípustnosti dovolání hodnotovým hlediskem bylo do občanského soudního řádu zavedeno zákonem č. 238/1995 Sb. Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu má být dovolání přípustné pouze v případech, kdy předmětem sporu je významnější finanční částka. U ostatních věcí, ve kterých je předmětem sporu pouze částka zanedbatelná (bagatelní), postačuje dvojinstanční projednání věci, a není třeba, aby se takovými nepřiliš závažnými spory zabýval Nejvyšší soud jako soud dovolací. Účelem zavedení hodnotového omezení přípustnosti dovolání je tedy omezení případů, o kterých bude v rámci dovolacího řízení rozhodovat Nejvyšší soud, na ty významnější, které se netýkají pouze bagatelních částek.

7. Ve světle výše uvedeného dospěl Nejvyšší soud k závěru, že hodnotové omezení přípustnosti dovolání se vztahuje i na případy, kdy byla bez meritorního projednání odmítnuta žaloba o částku nepřesahující 50 000 Kč, neboť nesplňovala zákonné náležitosti.

8. Není-li přípustné dovolání proti rozhodnutí o věci samé, protože je občanský soudní řád z hlediska hodnotového omezení přípustnosti dovolání nepovažuje za dostatečně významné (viz výše důvodová zpráva k zákonu č. 238/1995 Sb.), pak za použití *argumentu a simili* nemůže být ve stejné věci dovolání přípustné ani proti rozhodnutí o tom, že žaloba se odmítá.

9. Dovolací soud přitom neshledal důvody, pro které by v situaci, kdy dovolání není přípustné proti rozhodnutí o věci samé, jež se v poměrech stran sporu projeví závažněji (jde o meritorní rozhodnutí o uplatněném hmotněprávním nároku zakládající překážku věci rozhodnuté), mělo být přípustné proti méně závažnému (strany do budoucna nijak nevážícímu) rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

10. Pro úplnost Nejvyšší soudu dodává, že stejným způsobem o nepřípustnosti dovolání proti usnesení o odmítnutí žaloby rozhodl již v minulosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. [30 Cdo 426/2015](#)). Obdobně Nejvyšší soud rozhodl rovněž o nepřípustnosti dovolání proti kasačnímu rozhodnutí odvolacího soudu v řízení, jehož předmětem byla částka nepřevyšující 50 000 Kč (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. září 2013, sp. zn. [26 Cdo 2137/2013](#)).

11. Za tohoto stavu se již dovolací soud pro nadbytečnost nezabýval tím, že žalobce nesplňuje podmínku povinného zastoupení advokátem (§ 241 odst. 1, věta první, o. s. ř.).